sisse ja kaebas kõrtsmikule omma hädda, kes muidogi kohhe head nõu leidis ja warsti teise wassika tõi; kaup sai tehtud, rahha maksetud, et nüüd jälle ueste koeopole ruttada, se kord agga palso waiksemalt, kui esšimesel korral.

Kõrtsmik ja juut watasid möllemad takka järrele. „Wägga kelmiste olled sa omma asja tallitanud," ütles esšimene wiimsele, „teist korda ei lasse ta ennast kül mitte petta, kui ma ka weel üks paar sapid mahha wissata tahhaks." „Kui teie tahhate, wõiks kord katseks katsuda," wastas juut, pitkissilmi lihhoniko järrel wadates. „Noh Isak, kui sa tahhad ma teen pole rublast terwe rubla, to se wassikas mulle jälle taggasi, muidogi mõista nenda, et lihhonik sest ühtegi ei tea." Ilma sõnna lausumata läks juut uksest wälja, agga enne kui ta ukse kinni teggi, püstis ta weel kord pea tuppa ja ütles: „Ärge unnustage omma lubbamist mitte, teised asjad laske minno murre olla." Warsti olli lihhonik selle kohha peale jõudnud kus ta sedda esšimest leidis, pahhamelega pommisedes omma rummaluse üle, sõitis ta sealt mõda. Kui ta agga selle kohha peale jõudis, kus ta teist sabast leidis, kulis ta korraga üht healt, mis ta kõrwo kinni aeas: „Mõõ, mõõ, mõõ!" kõllas mitte wägga kaugelt wõssatikust ja kui üks wälk olli lihhonik wankre pealt maas. Se olnud wist temma kaddund wassika heal kes metsas ümber jooksis, tedda piddi ta kohhe kinni püüdma; wiskas kord weel silma teise wassika peale, temma seisis kõwwaste kinni, siin polnud lahti peasmist egga ärrakargamist karta. Kolme sammuga olli ta wõssatikus ja uris kõik põsad tassakeste läbbi kartes, et ta noort herko loma mitte ärra ei pelletaks. Wassikast ei olnud kuskil leida, agga üks tük maad kaugemal kuuldi jälle „mõõ, mõõ;" nüüd kargas ta sure ruttuga üle kiwwide ja kändude, üle wõssade ja krawide, agga kõik wakka ja kaddund.

Higgine ja wäsšind, põris ta wimati pahha melega ümber, et se lotus omma kaddund wassikast kätte sada, nenda tühja läks. Agga kelle keel jõuab nüüd temma ehmatust ärra